

Lucía Montobbio Campa

Clics barcelonins: “Vivim del Cuentu”

Entrar a casa de l’Uri i la Noe és emocionant. Està plena de colors, il·lustracions i contes, i al passadís sempre hi ha un nou invent en construcció que es desplega fins a la sala d’estar. M’han convidat a dinar ara que m’estic a Barcelona. Mentre l’Uri remena la nevera, la Noe m’ensenyà els titelles que està cosint i parem taula. M’expliquen que els de Vivim del Cuentu són com una família, que s’ho coneixen gairebé tot l’un de l’altre. I és que porten des de 2006 junts! En Pepo, la Maria, la Bet, l’Inyaki, en Caste i ells –l’Uri i la Noe–, ja fa cinc anys que expliquen contes a petits i a grans.

Aquests set rondallaires es fan dir cuentistes, “el nom del grup no té una lectura literal sinó que vol fer referència al sentit de l’humor i a la ironia tan necessàries avui en dia”, diuen. Se’ls reconeix de seguida perquè salten a l’escenari amb la seva samarreta negra on ens adverteixen amb lletres blanques i divertits: “Vivim del cuentu”.

Amb aquesta empenta i ànim s’omplen l’agenda de tallers i sessions d’històries, entretenen, emocionen i transmeten valors amb paraules, gestos i expressions. Els canvis de tonalitat exciten la imaginació, i la seva il·lusió contagia les ganes de ser creatiu.

Però si escric sobre ells i no sobre altres rondallaires és pel rerefons que la seva posada en escena amaga. Bona part del que aquests artistes guanyen en les seves actuacions a Catalunya, la destinen al seu projecte Biblioteques Sense Fronteres.

Als camerinos es tracen rutes que uneixen països sobrevolant l’Oceà Atlàntic. Marxen de Barcelona cada dos estius, creuen fronteres carregats de contes fins arribar a Bolívia, Nicaragua o Uruguai. Un cop allà posen fil a l’agulla i transformen garatges i sales velles en biblioteques plenes de colors, il·lustracions nous invents i contes, com casa de l’Uri i de la Noe. I així és com de sobte creixen menys nens sense contes. ☹

Olga Xirinacs

Els donem menjar i beure

Els donem menjar i beure. Per tant, complim amb Ell mateix quan va dir: “Si ho feu amb algun d’aquests germans, m’ho feu a mi mateix”.

Les gitanes romaneses s’han fet grans entre nosaltres. Encara recordo, fa uns anys, la primera, rossa i de cara rodona, amb faldilles llargues i gran bossa a l’espatlla. El gest: brandar la mà per pidolar a tothom. S’hi van ajuntar d’altres i es van quedar. El negoci anava bé. Algunes porten un got de plàstic, sempre amb el mateix gest de brandar la mà. La rossa ja ha tingut unes quantes criatures.

Cada dia es reuneixen i xerren sota de casa, assegudes al parterre. Duen dents d’or. Mengen i beuen al sol. Deixen peles i papers a la gespa i marxen. A la tarda seuen a la Rambla a prendre la fresca. De matí, ve una furgona i les reparteix pels llocs estratègics de la ciutat.

De tants anys d’observar, sabem quins són els homes que les controlen; ells seuen tranquil·lament mentre elles demanen. Amb el temps, l’Ajuntament els ha facilitat pisos, cotxets de criatura, suposo que escola i no cal dir assistència mèdica. Però no treballen.

Hi ha gent que els dona almoïna, sinó fos així ja no hi serien. A estones perdudes les veig remenant els contenidors i buscant xatarra. També els contenidors de la roba per Càritas, que deixen escampada per terra si no els agrada.

Com que tothom entén que mai han contribuït en res, i la xarxa és gran, amb mutilats que ensenyen nafres i parents que embarquen la maquinària agrícola furtada de nit als nostres pagesos, i la porten al seu país a peces, bé podem dir que serem rebuts al cel perquè els vam donar menjar i beure, i escola, i casa, i... Però compte, no ens equivoquem.

Hi ha una altra dita: “Els pobres sempre els tindreu entre vosaltres.” Jesús es referia, en els dos casos, als pobres de veritat. I aquests no en són. ☹